

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3Tos/30/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3813010554
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Vranka
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3813010554.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Rastislava Vranku a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti odsúdenému M. Z. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. na neverejnom zasadnutí dňa 30. apríla 2014 prejednal sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 17. januára 2014, sp. zn. 3Nt/27/2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného M. Z. **z a m i e t a**, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Prievidza uznesením zo dňa 17. januára 2014, sp. zn. 3Nt/27/2013, podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku účinného od 1.1.2006 (ďalej len Tr. por.) zamietol návrh odsúdeného M. Z. na povolenie obnovy konania v trestnej veci, v ktorej bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 4.11.2011, sp. zn. 3T/27/2011 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.3.2012, sp. zn. 3To/13/2012, uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 Tr. zák. a odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmienčným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 1 rok. Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil v podstate tým, že nezistil dôvody pre povolenie obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., pretože nevyšli najavo žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste odsúdeného.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení podal odsúdený M. Z. sťažnosť. V jej písomnom odôvodnení prostredníctvom obhajcu namietal správnosť napadnutého uznesenia s poukazom na to, že okolnosti, na ktoré podrobne poukázal nielen v odvolacom konaní konanom o jeho odvolaní v pôvodnom konaní, v podnete na podanie dovolania, ktorému však Ministerstvo spravodlivosti SR nevyhovelo, ako aj vo svojom teraz podanom návrhu na povolenie obnovy konania, podľa jeho názoru odôvodňovali záver o splnení podmienok pre povolenie obnovy konania. Vzhľadom na to, že rozhodnutia súdov prvého i druhého stupňa v pôvodnom konaní, ako aj postup ministerstva spravodlivosti, ktorým nevyhovelo jeho podnetu na podanie dovolania, považoval a aj považuje za nezákonné, poukázal opakovane na to, že zadal vypracovanie znaleckého posudku súdnemu znalcom z odboru železničnej dopravy Ing. M. B., ktorý v znaleckom posudku zo dňa 1.7.2013 č. 1/2013 konštatoval, že výpočet brzdných dráh, ako aj dohľadových pomerov na posúdenie jeho viny znalcom Ing. Blahom v pôvodnom konaní nebol správny, pretože vychádzal z nesprávnych údajov, resp. meraní, pričom toto konštatovanie on považoval za podstatnú a pritom novú skutočnosť pre posúdenie jeho viny, resp. podľa jeho názoru preukazovalo, že za vznik nehodovej udalosti neniesol žiadnu vinu. Z jeho pohľadu nebolo pritom podstatné, či za spôsobenie tejto nehodovej udalosti zodpovedajú dispečeri koľajovej súpravy, ale táto nová skutočnosť, podľa ktorej nemohol nehodovej udalosti zabrániť a nemohol niesť žiadnu trestnú zodpovednosť. Poukázal na to, že zmyslom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku, je napraviť právoplatné rozhodnutie súdu, ktoré je v rozpore so skutkovým stavom veci, pretože podľa jeho názoru dodatočne vyšli najavo skutočnosti a dôkazy, ktoré v pôvodnom konaní súdu neboli známe a keďže

podľa neho závery súdneho znalca Ing. Juraja Greguša predstavovali nové skutočnosti, ktoré mohli privodiť pre neho iné rozhodnutie o vine, navrhol, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie a aby jeho návrhu na povolenie obnovy konania vyhovel.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti, ktorá mu spolu so spisom bola predložená dňa 22. apríla 2014, na neverejnom zasadnutí dňa 30.4.2014 preskúmal podľa § 192 ods.1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie predchádzajúce napadnutému uzneseniu a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Okresný súd správne zistil, že v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania, pretože v konaní o obnove nevyšli najavo také nové dôkazy a skutočnosti, ktoré by v zmysle § 394 ods.1 Tr. por. mohli viesť k zmene pôvodného odsudzujúceho rozsudku. V napadnutom uznesení veľmi podrobne, vecne správne a presvedčivo vyložil dôvody, pre ktoré nepovažoval odsúdeným podaný návrh za opodstatnený a dôvodne ho neakceptoval. Pokiaľ odsúdený žiadal prehodnotiť správnosť právoplatného odsudzujúceho rozsudku vo výrokoch o jeho vine a treste, je treba zdôrazniť, že v konaní o povolenie obnovy zákon takúto možnosť súdu nedáva. Toto konanie sa obmedzuje len na riešenie otázky, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme a takého charakteru, aký predpokladá ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. vo vzťahu k výrokom o vine a treste. V danom prípade tomu tak nie je, preto okresný súd správne rozhodol, keď návrh odsúdeného ako nedôvodný zamietol, pretože odsúdeným uvádzané okolnosti a označené dôkazy - polohopisný a výškopisný plán zo 7.2.2012 a znalecký posudok znalca Ing. Juraja Greguša, nemajú povahu dôkazov a skutočností, ktoré by boli súdu skôr (v pôvodnom konaní) neznáme a ktoré by v zmysle § 394 ods.1 Tr.por. mohli viesť k zmene pôvodného odsudzujúceho rozsudku. Okresný súd postupoval vecne správne, keď za účelom preverenia odsúdeným M. Z. v návrhu na povolenie obnovy konania uvedených okolností na verejnom zasadnutí vykonal dokazovanie výsluchom odsúdeného M. Z., výsluchom znalcov Ing. Petra Blaha, PhDr., Ing. Juraja Greguša a keď na ich podklade a po oboznámení sa s obsahom trestného spisu sp. zn. 3T/27/2011, s dôkazmi vykonanými v pôvodnom konaní i s návrhmi prednášanými odsúdeným, ako aj s právoplatnými odsudzujúcimi rozhodnutiami, nepovažoval argumenty a tvrdenia odsúdeného, vzhľadom aj na dôkazy vykonané v pôvodnom konaní, za dôvodné a keď ich neakceptoval. Krajský súd sa so záverom okresného súdu v celom rozsahu stotožnil, preto nepovažoval námietky odsúdeného uvedené v jeho sťažnosti za opodstatnené a neakceptoval ich.

Z ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. totiž vyplýva, že obnovu konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, možno povoliť len vtedy, ak vyjdú najavo skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť, okrem iného, iné rozhodnutie o vine. V konaní o povolení obnovy nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle citovaného zákonného ustanovenia obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Až po kladnej odpovedi na túto otázku treba skúmať, či ide o také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi súdu skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie, v danom prípade o vine. Za "nové skutočnosti skôr neznáme" v zmysle § 394 ods. 1 až 3 Tr. por. treba považovať také (vecné) skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh na obnovu konania týka. Ide teda o objektívne existujúci jav, ktorý ako skutočnosť nebola príslušnému orgánu známa, nebola obsahom spisu. Nebola teda dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu, resp. vecnej skutočnosti. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle citovaného ustanovenia nemožno však považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol. Taktiež omyl súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne hodnotenie, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania. V posudzovanom prípade je z obsahu spisu dostatočné zrejme nielen to, že odsúdený M. Z. návrhom na obnovu konania sa domáhal prehodnotenia správnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku vo výrokoch o jeho vine a treste napriek tomu, že v konaní o povolenie obnovy zákon takúto možnosť súdu nedáva, ale aj to, že argumenty, okolnosti a dôkazy, o ktoré oprel svoj návrh, uvádzal a predkladal už v pôvodnom konaní, pričom jeho obhajobou v uvedenom smere, vrátane odsúdeným v odvolacom konaní predloženým polohopisným a výškopisným plánom zo 7.2.2012 (čl. 354-359), sa prvostupňový súd a predovšetkým aj odvolací súd v pôvodnom konaní zaoberali, neakceptovali ju a v odôvodnení rozhodnutí sa s ňou vysporiadali. Z rozhodnutia odvolacieho súdu v pôvodnom konaní okrem iného vyplýva, že na podklade všetkých vo veci v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov bolo

preukázané, že odsúdený M. Z. sa dostatočne nevenoval vedeniu nákladného vlaku a v dôsledku toho neskoro spozoroval, že na trati sa pracuje, pretože z analýzy rýchlomernej pásky znalcom Ing. Petrom Blahom, PhDr., o správnosti znaleckého posudku ktorého, vzhľadom na vykonané dôkazy, vrátane fotodokumentácie, neboli žiadne pochybnosti (zo znaleckého posudku vypracovaného pre účely konania o návrhu na povolenie obnovy konania na požiadanie odsúdeného znalcom Ing. Juraomj Gregušom pritom vyplýva, že tento znalec originál rýchlomernej pásky nemal k dispozícii), bolo objektívne zistené, že odsúdený M. Z. začal s nákladným vlakom brzdiť až 20 metrov pred miestom zrážky napriek tomu, že dohľadové pomery v danom mieste aj pri pre neho najpriaznivejšej alternatíve boli okolo 70 metrov a podbíjací stroj ako prekážku na trati pri dostatočnom venovaní sa vedeniu nákladného vlaku mohol spozorovať a začať brzdiť už vo vzdialenosti okolo 70 metrov od podbíjacieho stroja. Na uvedený záver vyplývajúci zo znaleckej analýzy originálu rýchlomernej pásky nemohol mať preto podstatný vplyv odsúdeným v odvolacom konaní predložený geodetický polohopisný a výškopisný plán zo 7.2.2012 (uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 26.3.2012, sp. zn. 3To/13/2012- str. 2 čl. 363-364). Z hľadiska vyššie naznačených záverov preto odsúdeným v návrhu označené dôkazy - polohopisný a výškopisný plán zo 7.2.2012 (jeho objednávateľom bol odsúdený M. Z. a on aj označil miesta v teréne, ktoré boli zamerané), ktorý nielen objektívne existoval, ale bol aj obsahom spisu v pôvodnom konaní, bol známy odvolaciemu súdu a tento sa s ním v rozhodnutí zaoberal a vyporiadal, ako aj znalecký posudok znalca Ing. Juraja Greguša, ktorý sa nielenže opierať o dôkazy a skutočnosti zistené a známe už v pôvodnom konaní, ale navyše pritom nemal k dispozícii originál rýchlomernej pásky, pre odstup času bolo pre znalca obtiažne stanoviť všetky vplyvy na výhľadové pomery, predovšetkým vplyv porastu okolo trate i zaujať objektívne stanovisko k vplyvu oslnenia a odrazu svetla z teplovodu a ktorý sa v podstatných zisteniach a záveroch zhodoval so zisteniami a závermi v pôvodnom konaní podaného znaleckého posudku Ing. Petra Blaha, PhDr., o správnosti ktorého vzhľadom na dôkazy vykonané v pôvodnom konaní neboli žiadne pochybnosti, nemožno v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. považovať za skutočnosť alebo dôkazy súdu skôr neznáme a odôvodňujúce povolenie obnovy konania.

Krajský súd, keďže sa so závermi okresného súdu stotožnil, nepovažoval sťažnosť odsúdeného M. Z. za dôvodnú a preto ju podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.